

dan måde, at kurator ikke har mulighed for at disponere over dem.

Advokatrådet har i sin udtalelse af 5/9 1973 om denne bestemmelse udtalt, at det ikke har betænkelighed ved den foreslåede regel, men kan tilslutte sig det i betænkningen side 216 anførte, hvorefter der kan være anledning til at overveje at erstatte kravet om sikkerhedsstillelse fra kurator ved hvert enkelt bo med en generel ordning.

Efter påny at have overvejet sagen ønsker rådet til bestemmelsen nu at gøre følgende bemærkninger:

Efter aktieselskabsloven fra 1930 var der ikke hjemmel til af likvidatorer i solvente eller insolvente aktieselskaber at kræve nogen form for sikkerhedsstillelse. I den nye aktieselskabslov indførtes i § 128, stk. 6 sålydende regel: „Såfremt en af de mødende kreditorer fremfører ønske derom, træffes der bestemmelse om sikkerhedsstillelse fra likvidator, jfr. konkurslovens § 70, stk. 2“. Det er rådets indtryk, at denne bestemmelse kun er blevet brugt i meget ringe omfang, og at det almindelige selv i meget store aktieselskabslikvidationer er, at der ikke kræves sikkerhedsstillelse. Det er ligeledes rådets opfattelse, at den praktiserende ordning ikke har givet anledning til kritik, og at ingen kreditorer har lidt tab ved ordningen. Når

henses til, at udgifter til kautionsforsikring, der belastes konkursboet, i større konkursboer medfører ikke ubetydelige udgifter, og når henses til, at en ordning, hvor boets værdier deponeres, er meget upraktisk, vil rådet anbefale, at konkurslovens § 118 affattes i overensstemmelse med nugældende aktieselskabslovs § 128, stk. 6.

Rådet finder anledning til at tilføje, at der i § 14, stk. 2 i udkast til lov om ændring af skifteloven og retsplejeloven m. v. indeholdt i betænkning nr. 680 om ændring af skiftelovgivning er bestemt, at erstatningsansvaret for skade voldt ved eksekutors fejl eller forsømmelse påhviler staten, og at en lignende regel måske kunne være praktisk og rimelig også for så vidt angår konkursboer. Det hedder i bemærkningerne til den citerede bestemmelse, at det må antages, at statskassens tab ved erstatningspligten vil være så beskedent, at det ikke er nødvendigt at forhøje retsafgifterne for at skaffe dækning herfor. En løsning som foreslået må derfor hænge sammen med, hvilken retsafgift der fremtidig skal opkræves i konkursboer.

Man anmoder om, at repræsentanter for Advokatrådet må få foretræde for Folketingets Retsudvalg for nærmere at uddybe og begrunde de i nærværende skrivelse fremsatte synspunkter.

P. R. V.

Poul Østergaard.
Generalsekretær.